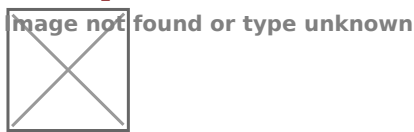

De ce fiul risipitor hrănea porcii?

Un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere. Și el le-a împărțit averea. Și nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară depărtată și acolo și-a risipit averea, trăind în desfrânări. Și după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă.

Și ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei țări, și acesta l-a trimis la țarinile sale să păzească porcii.

Luca 15:11-15

De ce Sfânta Scriptură amintește despre porci și nu menționează alte detalii din viața fiului risipitor care poate erau mai importante? Pentru că, Sfânta Scriptură ne arată în acest fel tot procesul înecării în păcat:

Omul se depărtează de Dumnezeu, reprezentat în parabolă prin tatăl de care fiul risipitor se desparte. După aceasta, este atras și se desfrânează în centrul de pseudo-plăcere pe care îi găsește departe de Dumnezeu, risipindu-și averea harului lui Dumnezeu. După ce a cheltuit tot harul, sufletul său a început să înfometeze și a fost trimis să păzească porcii. De ce porcii?

Proprietățile porcului

Pentru că porcul are câteva proprietăți care îl fac foarte potrivit pentru această parabolă:

- Porcul, datorită anatomiei sale, nu se poate uita niciodată în sus ci numai în pământ. De asemenea,
- Porcului îi place totdeauna în murdărie. Chiar dacă îl speli și îl cureți iarăși se întoarce la murdăria din care a ieșit.
- Porcul nu mănâncă cât are nevoie ci cât de mult poate, numai din plăcerea de a mânca
- Porcul își mănâncă până și fecalele. Acest lucru este foarte dizgrațios și din cauza aceasta oamenii dau cu pietre în clipa în care văd porcii făcând acest

lucru. Însă totuși porcul înfruntă pietrele și, guițând, încearcă să-și mănânce fecalele. Oamenii spun că în această clipă porcul strigă „Numai acesta că-i cald!”

Aceasta este starea în care ne aduce păcatul: starea de porc, stare în care niciodată nu ne imaginăm că o să ajungem înainte de a comite păcatul – și totuși se întâmplă.

Spunem: eu niciodată nu voi ajunge așa! Și totuși ajungem. Cheia este să nu ne cerem averea noastră pentru că aceasta înseamnă despărțire de Dumnezeu. Averea noastră să fie însuși Dumnezeu – nimic altceva.

Bazat pe Luca 15:11-15, Starețul Iosif Vatopedinul

Un detaliu de pe o potecă în apropierea mănăstirii Vatoped, Muntele Athos după o ploaie torențială

ro.asceticexperience.com